

— Tuy nhiên, so sánh tính mạng cô Rôsitá với chiếc tiêm thủy đĩnh cấp bến đêm nay, nàng chỉ là hạt bụi vô nghĩa... Lẽ ra người giàu kinh nghiệm chiến trậu như anh mà lại mềm lòng vô lý trước một người đàn bà ?

— Phiền anh cắt mớ lý thuyết cò hủ vào tù.

Chuông điện thoại reng reng lần nữa. Văn Bình chụp lấy ống nghe. Lê Diệp bàng hoàng nhìn bạn. Tiếng nói của Uré vang trong dương giây. Hẳn đòi gặp chàng ngay.

Đứng bèn, Lê Diệp nghe hết mầu dối thoại giữa Văn Bình và Uré. Gác điện thoại, Văn Bình vuôn vai :

— Anh ở đây nhé. Tôi đi một lát.

Lê Diệp phản đối :

— Anh không được rời khách sạn.

Văn Bình khoát tay :

— Không ai cản tôi được đâu.

— Anh làm rồi. Văn Bình là con hồ thi Lê Diệp cũng là con hồ. Tôi với anh là bạn thân nhất đời, có thể xả thân để cứu nhau trong cơn hoạn nạn. Nhưng tôi với anh còn là nhân viên của một tổ chức đại qui mô. Tổ chức chỉ tồn tại nếu nhân viên trọng kỷ luật. Ông Hoàng đã ra lệnh, anh phải tuân theo. Nếu anh từ chối, miễn cưỡng tôi phải chặn anh lại.

— À, anh định bắn tôi ?

— Dĩ nhiên. Tôi được lệnh bắn vào chân anh.

Lê Diệp rút súng ra. Văn Bình biết Lê Diệp

từ lâu. Gã sếu vườn là thủ tục của ông Hoàng. Tuy là bạn thân của chàng. Lê Diệp vẫn trọng mệnh lệnh của ông tổng giám đốc hơn tình bạn keo sơn. Về võ nghệ, Lê Diệp xấp xỉ bằng chàng. Vả lại, Văn Bình không thể đấu võ với bạn. Chỉ còn một cách : lập mưu đánh lừa.

Văn Bình bèn nhoẻn miệng cười, cái cười đã làm bao giai nhân trên thế giới khổ lụy :

— Đã thế, tôi xin nghe lời anh. Anh yên tâm. Tôi không lặn vào hang hùm cứu Rôsitá nữa.

Nói xong, Văn Bình nằm dài trên giường. Chàng lim dim đôi mắt, ra chiều lười biếng và mệt mỏi. Văn Bình giả vờ như thế rất lâu, trong khi Lê Diệp rút súng ra chui.

Bên ngoài, ánh chiều mờ dần. Mặt biển Mani chuyển sang màu tím nhạt. Phố xá lục tục lên đèn. Văn Bình bảo bạn :

— Buồn quá, chúng mình xuống nhà uống rượu cho khỏe người. Đêm nay, chắc phải phí sức lắm.

Lê Diệp là kẻ thù không đội trời chung của rượu. Quanh năm, chàng chỉ uống nước ngọt, đặc biệt là coca-côla. Nghe nói đến rượu, chàng lắc đầu :

— Chịu thôi. Anh xuống uống một mình đi.

Chợt nhớ ra, chàng đổi ý kiến :

— Thôi, để tôi cùng đi với anh cho vui.

Văn Bình cười thầm. Chàng đã trở thành tù nhân của gã sếu vườn. Nhưng liệu hồn, chàng trốn thoát lúc nào không biết.

Từ khách ở tầng dưới dỏng nghệt. Văn Bình kéo ghế, và gọi một chai huyết ky. Một chai, chứ không phải một ly, nên bồi bàn hỏi đi, hỏi lại hai, ba lần, làm chàng sốt ruột. Thú uống cả chai của Văn Bình đã gây ra nhiều giai thoại rí rỏm trong đời giang hồ của chàng. Bất cứ ở đâu, chàng kêu rượu uống, bồi bàn cũng sừng sốt.

Gã bồi hỏi lần nữa :

— Thưa, ông kêu một ly huyết ky sếch ?

Văn Bình gắt :

— Không, một chai. Mang cả chai nguyên ra đây.

— Thưa, khi đã khai rồi, dùng không hết cũng phải... Một chai, ông không thể uống hết. Đề nghị với ông...

Văn Bình gạt phắt :

— Một chai, anh nhớ chưa. Hay anh muốn tôi ném anh ra ngoài đường ?

Ngồi bên, Lê Diệp túm tùm cười. Lệ thường Văn Bình uống một hơi ba ly lớn, không pha sô đa. Nhưng mỗi khi sầu muộn, hoặc cần suy nghĩ, chàng đánh cả chai. Uống nhiều như vậy, ruột gan phải nát bấy, trái lại lực phủ ngũ tạng của Văn Bình vẫn lạnh mạnh. Dường như người chàng có chất cường toan riêng, gặp rượu thì tiết ra chất giải độc, và biến rượu thành nước lã. Cho nên thiên hạ uống nhiều rượu thì say, còn chàng càng uống nhiều huyết ky bao nhiêu, trí óc chàng càng minh mẫn bấy nhiêu.

Văn Bình lặng lẽ nhấp rượu một mình, không

dề ý tới sự trầm trở của người chung quanh. Loáng một lát, chàng đã cạn một phần ba chai.

Bỗng chàng đặt ly xuống, tay sơ túi quần. Xò ghê đứng dậy, chàng nói với Lê Diệp :

— Bậy quá, tôi bỏ quên ví tiền trên phòng.

Lê Diệp đáp :

— Lát nữa, lên lấy cũng được.

— Bây giờ gần 7 giờ, bồi phòng sắp vào làm giường. Trong bóp phoi có một vài món quan trọng. Phiên anh đợi tôi 5 phút.

Nói đoạn, Văn Bình xăm xăm lại thang máy. Chàng phải làm nhanh sợ Lê Diệp nhớ lại lời dặn của ông Hoàng và đòi đi cùng. May thay, thang máy vừa hạ xuống, cửa mở ra. Văn Bình bước vào Lê Diệp vẫn mơ mộng trên ly nước ngọt sủi bọt. Văn Bình làm dấu bằng hai ngón tay, tỏ ý muốn lên lầu hai.

Thang máy vừa dừng, Văn Bình nhảy vội ra, và chạy như bay ra cầu thang cấp cứu.

Văn Bình đi được một phút, Lê Diệp cảm thấy trái tim đau nhói. Đó là dấu hiệu cho một biến cố khác thường. Thang máy rút lên từ nãy, chàng hiểu liền. Văn Bình đã lừa chàng. Nhanh nhẹn và tài ba như Văn Bình, Lê Diệp khó thể bắt lại. Định đứng lên, Lê Diệp lại chân nắn ngồi xuống. Một phút đồng hồ là thời gian quá đủ cho Văn Bình lần vào đám đông. Ngoài đường, người qua lại như mắc cửi, trôi lại trant tới, tranh sáng. Tìm cái kim trong đồng đê vụn còn đê hơn tìm Văn Bình trên đường phố Mani rộng mênh mông.

Lê Diệp thở dài, nhìn đồng hồ.

7 giờ 2 phút. Trước khi rời Mani, ông Hoàng đã dặn chàng cẩn kễ. Văn Bình là điệp viên tuyệt luân, song lại mắc nhược điểm : đàn bà. Nhiều lần vì đàn bà chàng lao đầu vào chỗ chết. Nếu không gặp may, chàng đã tan ra tro bụi từ lâu.

Mấy phút trước khi máy bay riêng cất cánh, ông Hoàng bỗng già hẳn đi, lưng còng xuống. Cái cặp da cũ kỹ đựng đầy giấy tờ — những tài liệu có thể làm trái đất nổ tung chịu nặng nơi tay — dường như kéo lưng ông còng xuống thêm.

Đi bên ông tổng giám đốc, Nguyễn Hương xách cái va-li nhỏ. Tuy trời tối, Lê Diệp không nhận được nét mặt của nàng, nhưng chàng có thể đoán được nàng không lấy gì làm vui vẻ. Mỗi lần Văn Bình dẫn vào công tác hiểm nghèo, nàng thường lo âu, hàng tuần thờ thần như kẻ mất hồn. Nàng yêu Văn Bình nên sự bất khoan của nàng rất dễ hiểu, còn đối với ông Hoàng, chủ nhân ông của tổ chức điệp báo hùng hậu nhất châu Á, sự lo âu này phải có một xuất xứ nào khác.

Thật ra, ông Hoàng lo âu hơn Nguyễn Hương. Ông được tin các tiêu tổ gián điệp RU ở ven bờ Thái bình dương đang tìm cách loại trừ Văn Bình. Phen này, nếu giải cứu Rôsitá, chàng phải chết.

Cánh quạt phi cơ quay vù vù, hất làn gió nóng vào mặt ba người. Ông Hoàng đặt bàn tay thân mật lên vai Lê Diệp :

— Văn Bình là bạn thân của anh. Anh lại là nhân viên tin cậy của tôi. Vì vậy, tôi dặn anh hết.

sứ thân trong về Văn Bình. Anh biết dịch sẵn sàng tiêu bao nhiêu tiền để triệt hạ Văn Bình không ? Bao nhiêu, họ cũng không tiếc.

Riêng tôi, dầu xử sở còn nghèo, nếu ph : chuộc Văn Bình với một, hoặc hai, ba triệu đô la, hoặc hơn nữa, tôi cũng phải bán cốt, lột xương tìm ra tiền. Đem giấy bạc thì nhiều, nhưng so sánh với kết quả công việc thì ngần ấy cũng còn rẻ chán phải không anh ? Phá được kế hoạch giao liên Cáclốt, đoạt được tiềm thủy đình R.U, chọc thủng hệ thống điệp báo của địch, ta lợi ít ra là 5, 10 tr ệu đô la. Mới một việc đã lợi chừng ấy, anh sẽ hiểu rõ vì sao tôi mất ăn, mất ngủ về con ngựa bất kham của Sở. Lê Diệp, tôi hoàn toàn trông cậy vào anh.

Lê Diệp đáp, giọng cảm động :

— Thưa ông, tôi xin hết sức. Song, giữ được Văn Bình không phải dễ. Biết cô Rôsitá ở đâu, anh ấy báng đến cứu liền.

— Tôi không khiến trách anh nếu anh không giữ nổi Văn Bình. Trên đời này, chẳng ai giữ được hẳn, trừ phi đàn bà đẹp. Vì vậy, tôi đặt phòng hồ một kế hoạch cấp cứu. Theo tiên đoán của tôi, Văn Bình sẽ sa lưới bọn Huk. Nếu hẳn thoát hiểm được hi thời, nhược bằng hẳn tuyệt vô âm tín, anh phải liên lạc lập tức với phản gián Phi luật tân.

Vạn bất đắc dĩ ta phải xuất đầu lộ diện như thế này. Chẳng qua vì đàn bà đẹp mà ra. Danh tướng ngày xưa đều lụy vì đàn bà, Hạng Võ chết

vi Ngũ Cơ, hoàng đế Nã phá Luân bị lưu đày, làm trọng bệnh, còn mẹ một thiếu nữ 15 tuổi, cho nên tôi không giận Văn Bình mà chỉ buồn cho thế thái nhân tình.

Kế hoạch tiếp cứu Văn Bình được mệnh danh là kế hoạch Mabuhay (1).

Ngẫu nhiên, tôi đặt tên Mabuhay, vì đêm nay tìm thủy đĩnh dịch ghé vào bến số 14. Gần bến này có con đường tên là Mabuhay. Và lại, danh từ Mabuhay tạo cho tôi cảm giác phấn khởi và tin tưởng.

Anh biết bến 14 rồi chứ? Đó là bến dành cho tàu lớn, ở phía bắc thành phố. Mani có 2 hải cảng, phía nam và phía bắc, mỗi cảng chia ra làm nhiều bến nhỏ.

Toàn bộ kế hoạch Mabuhay, tôi ủy cho anh điều khiển. Tôi tin chắc anh sẽ thành công.

Dứt lời, ông Hoàng chia tay. Năm thì, mười họa, ông Hoàng mới bắt tay từ già. Lê Diệp thấy lòng se lại. Sau nhiều năm làm việc dưới quyền ông tổng giám đốc già nua, và đức độ, chàng coi ông như cha. Ngược lại, ông Hoàng coi Văn Bình và chàng như con đẻ.

Phi cơ rời trường bay quân sự từ lâu mà Lê Diệp còn đứng bần thần trong sương lạnh. Bó dao là liễu mỏng dính và sắc như nước, cán trâm đầu hồ được gọi là hồ dao — cắt sau áo, tạo cho Lê Diệp cảm nghĩ âm ập và tự tin.

(1) Mabuhay; tiếng Phi luật tân, giống như tiếng chào ông (bà) của ta. Lại có nghĩa là hoan nghênh hoặc vận tuế nữa.

7 giờ 3 phút.

Lê Diệp choàng tỉnh mộng. Câu chuyện hồi đêm với ông hoàng vừa choán ý nghĩ của chàng đúng 60 giây đồng hồ.

Trong 4 giờ nữa, Văn Bình phải trở về với Rosita. Nếu không, Lê Diệp phải thi hành kế hoạch cấp cứu S.O.S. của ông Hoàng đối với điệp viên Z 28, Tổng Văn Bình.

Z.28... S.O.S...

.....

Văn Bình vọt lên tắc xi. Chàng dán mắt vào kính sau. Không thấy bóng dáng Lê Diệp.

Chàng thở phào ra, thoải mái. Hồi nãy, tự ái của chàng bị va chạm, vì ông Hoàng cố tình coi chàng như một điệp viên tập sự. Ra đi một mình, cứu Rosita, chàng muốn tỏ cho ông Hoàng biết đối phương không quá nguy hiểm như ông Hoàng dự tính. Chàng biết Uré sẽ đánh lừa, song 10 Uré chàng cũng khinh thường.

Chàng còn Luz, còn sự giúp đỡ tận tình của Luz. Tuy là vợ Uré, Luz sẽ đứng về phe chàng. Mối tình tha thiết của nàng đối với chàng khiến nàng ngăn cản Uré. Luz đã van xin chàng tha mạng cho Uré. Nàng là người biết ơn. Nàng sẽ ở bên Uré để bảo vệ cho Văn Bình.

Chàng nhún vai cười một mình. Ông Hoàng hơn chàng về mọi mặt (dĩ nhiên, không hơn chàng về võ thuật vì đầu sao chàng trẻ hơn), song lại quá khắc nghiệt đối với đàn bà. Khắc nghiệt

hóa thành chủ quan. Ông Hoàng không tin Luz yêu chàng thành thật. Ngược lại, chàng noãn toàn tin nàng.

Địa điểm gặp gỡ là một xưởng thợ khá rộng ở khu Tondô gần bờ biển. Văn Bình đậu tắc xi trên một con đường tối om.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh ào tới. Trời đen kịt bỗng sáng ra dưới những lần chớp chói lòa. Rồi sấm sét ù ù.

Mưa rào rào đổ xuống. Mưa ở đây, như mưa ở Sài Gòn, chỉ là sự động cõn thoáng qua của trời đất, nên không kéo dài. Văn Bình núp tạm dưới một mái hiên chờ tạnh.

Đường sá vắng tanh. Tiếng mưa hồn tạp át tiếng phong cầm réo rắt từ một quán ăn sang trong ở đầu đường vọng lại. Những tình cảm không tên rào rạt dâng lên trong lòng. Văn Bình bất giác nhớ Rosita hơn bao giờ hết.

Nàng có những nét hợp với mẫu người lý tưởng của chàng. Thân hình nàng không cao để có thể làm với phụ nữ phương Tây, song không thấp tới mức biến thành con búp bê, dè trên bàn ngắm nghía thích hơn ôm vào lòng vuốt ve. Nàng đẹp nhất ở bộ ngực, một vẻ đẹp độc đáo, và vừa vặn, không đồ sộ dễ gây ra thêm muốn cưỡng loạn, nhưng lại không ốm o, rụt rè, khiến đàn ông chán chường. Nhìn nàng, người ta không nghĩ đến chuyện xấu mà chỉ thấy dầu láng láng, như vừa hít bạch phiến, và cái cảm giác khoái lạc này cứ căng dần, căng dần, sau hết bùng ra thành suối nước té mẹ va nóng hổi.

Mưa mỗi lúc một nặng hột.

Kim đồng hồ của Văn Bình đã chỉ giờ hẹn. Mặc những vũng nước sặc sụa, chàng dầm bừa lên đường nhựa, tay thọc túi quần, mân mê khẩu súng còn nguyên gắp đạn 9 ly và cái roi chì học cao su cuộn tròn.

Trước mặt chàng hiện ra một ngõ tối hun hút. Trời không mưa, con đường này đã tối om, dưới mưa nó càng tối om thêm. Chon hẻm tối làm nơi gặp gỡ. Ure khó thể là người thành thật. Nhưng trong nghề gián điệp, không vào hang sâu không khi nào bắt được cốp dũ. Biết địch phản thùng, chàng vẫn phải dầm dàu vào, phó tình mạng cho tài nghệ và may rủi.

Xưởng thợ nằm khuất trong góc. Văn Bình không biết tên hẻm, chỉ nhớ mang mang đường bên ngoài là Pénalosa. Ở khu này, đường phố đều cũ, hẹp và tối, đi một quãng lại xuyên qua hẻm. Trên thế giới, khu bến tàu thường có nhiều hẻm tối hun hút như đường Pénalosa.

Văn Bình dựa lưng vào một cánh cửa đóng kín.

Chàng phóng mắt từ phía, song trời quá tối, chàng không nhận ra được gì. Cúi xuống, chàng nắm gấu quần, vắt cho kiệt nước. Nước mưa làm ướt tất và giày, khiến chàng cảm thấy nặng nề và xốn xang ở chân. Chàng thêm hít một hơi Salem, nhưng không dám bật lửa.

Rút khăn mặt khô trong túi, chàng lau qua loa cổ và mặt. Đoạn cuàng mở roi chì, đeo vào

cánh tay trái. Khẩu súng Luger quen thuộc chàng móc ra, nhẹ nhàng đẩy một viên đạn vào nòng, sửa soạn xong, chàng cảm thấy vững dạ. Nếu Uré trở mặt, chàng có thể đối phó kịp thời và hữu hiệu.

Mưa vẫn đổ xuống như trút. Văn Bình nhìn phía trước : một ngọn đèn vừa bắt sáng. Ngọn đèn này báo hiệu chàng biết Uré đang đợi chàng bên trong.

Đến phút này, chàng mới thấy tâm thần nao nao. Đánh rằng chàng bắn giỏi, võ giỏi, nhưng nếu Uré phục sẵn một cây tiêu liên trong góc tối, cai giỏi của chàng trở nên vô ích, hoàn toàn vô ích. Bất thần, chàng nhớ lại lời khuyên của Lê Diệp, của ông Hoàng. Có thể ông Hoàng đoán đúng. Lê Diệp đã hành động đúng.

Muộn rồi. Muộn quá rồi. Chàng không thể quay lại. Vì quay lại tỏ ra chàng sợ chết. Vì quay lại, chàng không còn dịp ôm Rôsitita và Luz vào lòng.

Chất lưỡi, chàng tiến lại cửa có đèn sáng. Đó là một ngôi nhà cũ, hai tầng, mặt tiền rêu phong và bần thiu. Dáng điệu khoan thai, chàng đẩy cửa bước vào.

Đèn điện sáng trưng. Căn nhà khá rộng, máy móc lờm ngòm khắp nơi, mùi dầu máy xông lên hăng hắc.

Có tiếng động.

Văn Bình nhận ra Santô. Đón đã chào chàng, hẳn nơi :

— Mời anh vào trong này.

Một cánh cửa nửa mở ra. Tay phải của Văn Bình vẫn nằm trong túi quần. Tài bắn qua quần của chàng đã lên tới trình độ tuyệt luân, nên chàng không sợ.

Song chàng đã nghi oan Uré. Hẳn ngồi gọn trong ghế bành bọc nhung tím đỏ sộ, vẻ mặt khả ái và thân thiện. Trước mặt hẳn, đĩa đựng tàn đầy ắp màu thuốc là Gitanés của Pháp.

Hắn đứng dậy, bắt tay chàng. Chàng hỏi :

— Như đã thỏa thuận trước, tôi đến đây lãnh cô Rôsitita. Nàng đâu, anh trao cho tôi.

Uré đáp :

— Yêu cầu anh chờ vài phút. Nhà tôi sẽ mang nàng tới, trả tận tay cho anh.

Đoan hẳn cười :

— Nhà tôi sợ tôi bội ước nên đòi có mặt đêm nay cho bằng được.

Uré nhấn mạnh hai tiếng nhà tôi. Dường như hẳn muốn ngầm báo chàng Luz vẫn là vợ hẳn, đêm đêm vẫn gối tay, áp ngực với hẳn. Song Văn Bình tảng lờ. Nhận Rôsitita xong, chàng sẽ cho hẳn một bài học về nhu đạo.

Kèn xe hơi toe toe. Uré chỉ tay ra cửa :

— Nhà tôi đã tới.

Luz mở cửa uyển chuyển, bước vào. Nàng cùng đi với Rôsitita. Gặp Văn Bình, mắt Rôsitita bỗng ngời sáng, chứa chan hy vọng và thiện cảm, tuy nhiên, nhìn kỹ, chàng nhận thấy trên mặt nàng một vẻ mới mẻ khác thường. Nàng mặc

bộ xiêm áo màu xanh, hơi ngắn, có lẽ của Luz cho mượn.

Luz mỉm cười thi lễ. Đứng bên Rô-sita, nàng không đẹp bằng, song lại xác s o và quyến rũ hơn, nhờ tấm thân nầy nở và sửa soạn giỏi. Văn Bình nghiêng đầu:

— Cám ơn bà.

Luz nói

— Anh tha Uré, ngược lại chúng tôi không có quyền bắt giữ Rosita. Trong thời gian mất tự do, nàng không hề bị bạc đãi. Không tin, ông hỏi nàng xem.

Rô-sita đỡ lời, giọng đều đều:

— Thưa vang, bà ấy nói đúng. Em được đối xử rất tử tế.

Từ này đến giờ, Uré và Santô ngồi yên trong ghế. Uré dứt một điệu Gitanes mới, còn Santô lại quyền luyện bèn chai huýt ky mới khai.

Luz lên tiếng:

— Nhiệm vụ của tôi đến đây là xong. Lẽ ra, tôi muốn nói nhiều nữa, song...

Uré cắt ngang:

— Trước hết, tôi đề nghị nâng ly rượu chúc mừng.

Hắn quay về phía Santô. Santô đầy chai huýt-ky lại cho hắn. Sau 10 phút phơi đầu dưới mưa, Văn Bình dang thêm chát nóng. Mũi rượu đất tiên tỏa ra thơm thơm, như trêu ghẹo chàng. Không làm khách, chàng nâng ly uống cạn. Uré cũng là tay thần tửu: hắn uống liền miên ba ly một lúc.

Bầu không khí thanh bình và thân mật làm Văn Bình băng khuâng. Uré và chàng là kẻ thù sống mái, lát nữa, có thể chạm trán nhau trên boong tàu ngầm, và không ngần ngại dùng độc thủ hạ nhau. Tuy nhiên, lúc này hắn không tỏ vẻ căm địch, cung ly với chàng vẻ mặt tươi tỉnh như dự tiệc cưới. Thái độ này là thành thật hay giả tạo? Văn Bình bỗng thẹn với lương tâm, khi nghĩ đến ngọn roi chì và khẩu súng lục lên đạn trong mình. Chàng còn thẹn thay cho ông Hoàng.

Luz uống rượu vào, mặt đỏ hây hây. Nàng trẻ hẳn ra như cô gái 20, ngây thơ trong tình trường. Rô-sita đặt tay lên đùi, ngó nàng không chớp mắt. Ruột Văn Bình nóng lên như bị nướng trên lò than hồng. Giá không có Uré, chàng đã ôm mỗi giai nhân vào một tay, luân phiên tặng mỗi nàng một cái hôn tha thiết.

Bỗng đứng mắt chàng mờ dần. Ngón tay chàng bỗng rung rung rung, làm ly rượu bỗng bành, và sau đó rơi vỡ trên nền gạch. Một luồng điện chạy rần rần dọc xương sống chàng. Da thịt chàng nóng rực lên rồi lạnh dần, lạnh dần.

Văn Bình vụt hiểu. Lão đảo đứng dậy, chàng thu hết sức mạnh vào chân, đạp cái bàn ngã lỏng chông. Luz cũng đứng dậy, nhìn chàng bằng cặp mắt khó hiểu. Rô-sita thốt lên tiếng kêu thất thanh:

— Chúa ơi!

Một giây đồng hồ sau, Luz phăng ra tự sự. Hết

nhìn Văn Bình, nàng quay về phía chổng, dường như chờ giải thích. Ở góc nhà, Santô ung dung nâng ly rượu, bộ điệu đều đặn và kiêu căng.

Mặt Văn Bình trở thành nhợt nhạt. Tấm tranh lập thể treo trên tường dường như nứt ra, rồi vỡ tan thành trăm ngàn mảnh vụn. Chàng có cảm giác là nền nhà nghiêng vẹo đi, và chàng bị mất thăng bằng, phải vịn lấy ghế cho khỏi ngã.

Luz trợn mắt quát chổng :

— Uré, anh lên bỏ thuốc độc vào huyết ky phải không ? Bỏ chất gì, phải nói mau mới cứu kịp. Nếu anh không nói, bắt buộc tôi phải giết anh.

Uré phá lên cười một cách hãnh diện. Đoạn hắn nói nàng :

— Bà yêu hắn lắm hả ? Thật không may cho bà.

Nàng rít lên :

— Anh là kẻ vô lương tâm. Người ta cứu mạng cho anh, bây giờ anh trả ơn bằng độc thủ.

— Hừ, tôi là kẻ vô lương tâm ? Vô lương tâm, nhưng thừa bà, tôi lại là chổng bà, chôn chính thức của bà. Đàn bà trốn chổng ngủ với kẻ khác nên được gọi là gì ? Ngày xưa, đàn bà ngoại tình thường bị lột trần truồng, ném vào rừng cho cọp xé xác. Bên Tàu, đàn bà ngoại tình bị trôi vào bè, thả trên sông cho chết đói. Riêng tôi, tôi biết bà ngoại tình trăm phần trăm, tôi vẫn nín thinh.

Nghe Uré mắng nhiếc Luz, Văn Bình muốn quát hắn ngã, dạy cho một bài học nhớ đời. Song

tử chi chàng đã tề đại. Một nỗi buồn mênh mang xâm chiếm tâm hồn chàng. Chàng không biết đã uống lầm thứ độc dược nào, song vững tin là chưa chết. Thu tàn lực vào luồng mắt, chàng đắm đắm nhìn Uré.

Rồi chàng ngồi phịch xuống ghế. Một màn đen buồng xuống mắt chàng. Trước khi mê man, chàng nhớ lại lời dặn dò tâm huyết của ông Hoàng và Lê Diệp. Hồi nãy, chàng chề ông Hoàng lắm lắm, giờ đây chàng mới thấy đúng.

Đàn bà... từ cổ chí kim, biết bao danh tướng tiêu ma tên tuổi cũng vì đàn bà..

Vì đàn bà, đêm nay Văn Bình Z28 tự dẫn mình vào chỗ chết.

-o-o-o-